

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 578/2010

(Αριθμός κατάθεσης αίτησης ΑΜ 367/10-08-2010)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΔΙΚΑΣΤΗΣ: Φωτεινή Μηλιώνη, Πρόεδρος Πρωτοδικών.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Δεν ορίστηκε.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 22-10-2010, για δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1) Αστικού μη κερδοσκοπικού Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης, με την επωνυμία

, που εδρεύει στην Αθήνα, στην οδό , όπως νόμιμα εκπροσωπείται 2) Αστικού μη κερδοσκοπικού Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης, με την επωνυμία

, που εδρεύει στην Αθήνα, στην οδό , όπως νόμιμα εκπροσωπείται 3) Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας, με την επωνυμία :

, με το διακριτικό τίτλο , που εδρεύει στο , στην οδό , όπως νόμιμα εκπροσωπείται, που παραστάθηκαν δια των πληρεξουσίων δικηγόρων τους Κωνσταντίνου Πάτσιου (Καστοριάς) και Χρήστου Ματσιώρη (Θεσσαλονίκης), που κατέθεσαν σημείωμα.

ΤΩΝ ΚΑΘ ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1) Ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία , που εδρεύει στην και επί της οδού , η οποία δεν παραστάθηκε 2) , κατοίκου ; και επί της οδού , ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου του Χρήστου Τσακλίδη, 3) Ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία , που εδρεύει στην και επί της οδού , η οποία δεν παραστάθηκε στο Δικαστήριο.

ΥΠΟΘΕΣΗ: Η με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 367/2010 αίτηση, με αντικείμενο τον καθορισμό αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, η συζήτηση της οποίας αίτησης ορίστηκε για 24-09-2010 και ύστερα από νόμιμη αναβολή για την παραπάνω δικάσιμο.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της εν λόγω υπόθεσης από τους διαδίκους παραστάθηκαν όπως παραπάνω αναφέρεται οι αιτούντες και ο 2^{ος} των καθ'ων η αίτηση και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους ζήτησαν να γίνουν δεκτοί οι ισχυρισμοί που ανέπτυξαν στο ακροατήριο.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Οι αιτούντες με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου τους που καταχωρήθηκε επί της αιτήσεως, λόγω μη τηρήσεως πρακτικών, παραιτήθηκαν του δικογράφου της αιτήσεως ως προς την τρίτη των καθ'ων η αίτηση. Συνεπώς ως προς αυτήν πρέπει να θεωρηθεί ως μη ασκηθείσα η αίτηση (άρθρ. 294, 295 παρ. 1 και 297 ΚΠολΔ).

Κατά το άρθρο 260 ΚΠολΔ, "αν κατά την εκφώνηση της υποθέσεως δεν εμφανίζονται όλοι οι διάδικοι ή εμφανίζονται αλλά δεν μετέχουν κανονικά στη συζήτηση, η συζήτηση ματαιώνεται". Αν η μη εμφάνιση ή η μη προσήκουσα εμφάνιση των διαδίκων διαπιστωθεί μετά τη συζήτηση της υποθέσεως, κατά τη μελέτη της υποθέσεως ή τη διάσκεψη, η ματαίωση της συζητήσεως κηρύσσεται με δικαστική απόφαση. Εξάλλου, όπως προκύπτει από το συνδυασμό της ανωτέρω διατάξεως προς εκείνη του άρθρου 299 ΚΠολΔ, σε περίπτωση ερημοδικίας κάποιου διαδίκου, η δήλωση του αντιδίκου του που εμφανίσθηκε νομότυπα, η οποία γίνεται μετά τη συζήτηση, να θεωρηθεί και αυτός απών και να μην εκδοθεί απόφαση για την υπόθεση, ενέχει δήλωση παραιτήσεώς του από την επίσπευση της συζητήσεως και ανακλήσεως της παραστάσεώς του, η οποία από απόψεως των συνεπειών της θεωρείται ότι δεν έγινε (επιχείρημα και από το άρθρο 295 ΚΠολΔ), με αποτέλεσμα να θεωρείται αναδρομικά ματαιωμένη η συζήτηση της υποθέσεως κατά το άρθρο 260 ΚΠολΔ (βλ ΕΑ 9289/1992 Αρμ. 47. 156, ΕΘεσ 934/1985 Αρμ 40, 228, ΠΠΛας.148/2003 ΝΟΜΟΣ, πρβλ. Μπέη: Η ανίσχυρος διαδικαστική πράξις, σελ. 97, 99). Στην προκειμένη περίπτωση, η υπό κρίση αίτηση συζητήθηκε

ερήμην της πρώτης των καθ' ων και κατ' αντιμωλίαν των λοιπών διαδίκων, πλην όμως ο δικηγόρος Χρήστος Ματσιώρης του Δ.Σ. Θεσσαλονίκης, που εκπροσώπησε τους αιτούντες κατά τη συζήτηση της υποθέσεως, με δήλωσή του, που επισυνάφθηκε στη δικογράφια μετά τη συζήτηση, δήλωσε ότι δεν επιθυμεί την έκδοση αποφάσεως ως προς την πρώτη των καθ' ων. Σύμφωνα με όσα προεκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη, η ως άνω δήλωση παραιτήσεώς του από την επίσπευση της συζητήσεως και ανακλήσεως της παραστάσεώς του, η οποία από απόψεως των συνεπειών της θεωρείται ότι δεν έγινε, έχει ως αποτέλεσμα να θεωρείται αναδρομικά ματαιωμένη η συζήτηση της υποθέσεως κατά το άρθρο 260 ΚΠολΔ και συνακόλουθα πρέπει, ως προς τους παραπάνω διαδίκους, να κηρυχθεί ματαιωμένη η συζήτηση της υποθέσεως.

Με τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν. 2121/1993 "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα", νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ("εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του προαναφερομένου Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή

εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του Ν. 2121/1993 είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από τον χρήστη, κατανεμομένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφ' ενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφ' ετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της ευλόγου αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ. 1 του Ν. 2121/93, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως περί της ευλόγου αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο.

Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 § 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την

αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. Μ.-Θ. Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 751, σελ. 379, Δ. Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276, ΠολΠρΘεσ 3953/2008 αδημ., ΜονΠρΘεσ 22795/2007, ΜονΠρΘεσ 22794/2007, ΜονΠρΘεσ 18762/2007 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Από την ως άνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την «πληρεξουσιότητα» δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής (ή αιτήσεως) των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν.2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των

προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής (ή αιτήσεως) των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν. 2121/1993, οι αιτούντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε, και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν.2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος. 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των αιτούντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε

εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί. 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνάς του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 § 1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 § 4 του Ν. 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 § 4 εδ. β' του Ν. 2121/1993). Και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 § 1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 §§ 1, 8 και 9 του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 § 1 του Ν. 146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού» ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου

669 του ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν, όχι πλέον μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (βλέπε σχετικά με τα προεκτεθέντα: την εισηγητική έκθεση του Ν. 2121/1993 στο περί συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ένατο κεφάλαιό της, Δ. Καλλινίκου ό.π., αριθ. 207, σελ. 268 και αριθ. 211, σελ. 276, Σ. Μαθία «Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου» έκδοση 1997, κεφ. 22 και 23, σελ. 239 και 251, Αθ. Πουλιάδη «Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών», έκδοση 1990, σελ. 13 επ., του ίδιου «Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο» ΕΛΛΔνη 33. 485 επ., ΕφΑΘ 6252/2004 ΔΕΕ 2005.425, ΠολΠρΘεσ 3953/2008 αδημ.).

Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/93, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα (βλ. Μ-Θ. Μαρίνο, ό.π., σελ. 302-303). Πέραν τούτου όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την

«εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5 § 2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυσσόμενες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονταήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυσσόμενης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (ΠολΠρΘεσ 3953/2008 αδημ., ΜονΠρΘεσ 29612/2006, ΜονΠρΘεσ 35356/2005, ΜονΠρΑθ 418/2004 αδημ.).

Περαιτέρω, στο άρθρο 728 παρ. 1 ΚΠολΔ ορίζονται οι περιοριστικά περιπτώσεις κατά τις οποίες επιτρέπεται στο δικαστήριο να επιδικάσει προσωρινά, ως ασφαλιστικό μέτρο, κάποια απαίτηση. Μεταξύ των άλλων προβλέπεται και κάθε περίπτωση που η προσωρινή επιδίκαση ορίζεται από τις διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου (περ. ζ'). Εξάλλου, κατά το άρθρο 49 παρ. 2 του Ν.2121/93, σε κάθε περίπτωση διαφωνίας των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Είναι φανερό ότι με την τελευταία διάταξη προβλέπεται περίπτωση προσωρινής επιδίκασης της εύλογης αμοιβής που προβλέπει η ουσιαστικού δικαίου διάταξη της παρ. 1 του

παραπάνω άρθρου. Τούτο συνάγεται από το ότι η διάταξη δεν ορίζει μόνο για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, αλλά και τους όρους πληρωμής αυτής. Άλλωστε, δεν θα είχε άλλο λόγο να θεσπιστεί η παραπάνω ρύθμιση, παρά μόνο για να ορίσει ρητά την προσωρινή καταβολή της εύλογης αμοιβής, δεδομένου ότι προβλέπεται στη συνέχεια πως οριστικά για την αμοιβή αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Τούτο ενισχύεται και από το συνολικό πνεύμα των αντίστοιχων ρυθμίσεων του Ν. 2121/93, που είναι η προστασία των ερμηνευτών ή εκτελεστών υλικών φορέων και τέτοια προστασία δεν θα αποτελούσε η αναγνώριση μόνο της ύπαρξης της απαίτησης. Βεβαίως το ποσό της προσωρινής επιδίκασης δεν μπορεί να υπερβεί συνολικά το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησης, αφού δεν διαλαμβάνεται η περίπτωση αυτή της εξαιρέσεως της παραγράφου 2 του άρθρου 729 ΚΠολΔ. (βλ. ΜΠΘες.309/2006, ΜΠΘες.17527/2005 αδημ.). Τέλος, ο αιτών οργανισμός μπορεί σε κάθε περίπτωση στην αίτησή του για τον καθορισμό και την επιδίκαση της εύλογης αμοιβής, να σωρεύσει και αίτημα να υποχρεωθεί ο καθ' ου χρήστης να του καταβάλει και τον ανάλογο, με το ποσό της αμοιβής, φόρο προστιθέμενης αξίας (Φ.Π.Α.). Η ευχέρεια αυτή παρέχεται από τη διάταξη του άρθρου 69 παρ. 1εδ. α ΚΠολΔ, της οποίας η εφαρμογή στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι επιτρεπτή (ΑΠ 80/1999 ΝΟΜΟΣ, ΕφαΘ 8884/2003 ΕλλΔνη 45.1102), αφού, μετά τη χρήση του υλικού φορέα ήχου, η παροχή στον χρήστη, δηλαδή η από αυτόν καταβολή του Φ.Π.Α. στον κατά νόμο υπόχρεο έναντι του Δημοσίου (που στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης), δεν εξαρτάται πλέον από αντιπαροχή και συνδέεται με ορισμένο χρονικό σημείο, που είναι αυτό της έκδοσης του αντίστοιχου φορολογικού στοιχείου. Ειδικότερα, ο καθ' ου χρήστης θα υποχρεωθεί να καταβάλει το αντίστοιχο ποσό στον αιτούντα οργανισμό συλλογικής διαχείρισης κατά το χρόνο έκδοσης από αυτόν του απαιτούμενου φορολογικού στοιχείου (άρθρο 69 παρ. 2 εδ. α' ΚΠολΔ, βλ. ΠΠρΧαλκ.177/2009 αδημ.).

Στην προκειμένη περίπτωση, οι αιτούντες εκθέτουν με την υπό κρίση αίτησή τους, όπως παραδεκτά (άρθρ. 224 ΚΠολΔ) διόρθωσαν το επώνυμο του δευτέρου των καθ' ων από το εσφαλμένο στο ορθό, με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου τους, που σημειώθηκε επί της αιτήσεως, λόγω μη τηρήσεως πρακτικών, ότι είναι οργανισμοί

συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, οι οποίοι λειτουργούν στο πλαίσιο των διατάξεων του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» και έχουν αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, έχουν δε συσταθεί νόμιμα, σύμφωνα με τις αναφερόμενες στην αίτηση πράξεις και αποφάσεις των αρμόδιων οργάνων, ενώ έχουν γίνει και οι νόμιμες δημοσιεύσεις. Ότι ο πρώτος εξ αυτών έχει μέλη μουσικούς, ο δεύτερος τραγουδιστές - ερμηνευτές και ο τρίτος παραγωγούς (εταιρίες παραγωγής και εμπορίας) υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, όπως ορισμένα από τα μέλη τους αυτά ενδεικτικά κατονομάζονται στο δικόγραφο της αιτήσεως, ενώ ο καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί τον μοναδικό, για την αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 § 1 του προαναφερόμενου νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και εκπροσωπεί στο σύνολό της τη σχετική με αυτόν κατηγορία δικαιούχων της εν λόγω αμοιβής. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς, με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων επί των αμοιβών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών, που έχουν μεταβιβασθεί στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους, περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους της, μέλη των αιτούντων, της αμοιβής αυτής, η οποία διαμορφώνεται και προσδιορίζεται κατά τον τρόπο που ορίζεται από τον παραπάνω νόμο και κατανέμεται μεταξύ των κατηγοριών των εκπροσωπούμενων από τους αιτούντες δικαιούχων της κατά ποσοστά προσδιοριζόμενα επίσης από τον ίδιο νόμο και από τους εσωτερικούς κανονισμούς των αιτούντων οργανισμών. Ότι οι οργανισμοί αυτοί, ως μόνοι στην ελληνική επικράτεια αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των πιο πάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων, έχουν συνάψει με τους αντίστοιχους προς αυτούς και ενδεικτικά απαριθμούμενους στην κρινόμενη αίτηση αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς, συμβάσεις αμοιβαιότητας, με βάση τις οποίες οι αιτούντες νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, εκτελεστές, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί) για τη χρήση στην

ημεδαπή του ρεπερτορίου τους ή των από αυτούς παραχθέντων υλικών φορέων ή άλλως νομιμοποιούνται αυτοί (οι αιτούντες) στις ως άνω ενέργειες και πράξεις, με βάση τις διατάξεις της διεθνούς σύμβασης της Ρώμης, που κυρώθηκε με τον Ν. 2054/1992 και αποτελεί πλέον εσωτερικό δίκαιο. Ότι οι τελευταίοι συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο, όπως επιτάσσει ο πιο πάνω νόμος, γνωστοποίησαν στο κοινό μέσω της δημοσίευσής του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, προσκάλεσαν δε τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και ο δεύτερος των καθ' ων, σε διαπραγματεύσεις τόσο για τον καθορισμό της ως άνω ενιαίας εύλογης αμοιβής, όσο και για τον τρόπο της νόμιμης καταβολής και είσπραξης αυτής από τους αιτούντες οργανισμούς, πλην όμως αυτός (δεύτερος των καθ' ων), ο οποίος διατηρεί κατάστημα (i) στην πόλη της και χρησιμοποιεί το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αίτηση μουσικό ρεπερτόριο (τραγουδία και μουσική) των ενδεικτικά αναφερομένων μελών των αιτούντων, αρνήθηκε να συμπράξει σε τούτο. Επικαλούμενοι περαιτέρω επείγουσα περίπτωση προσωρινής ρύθμισης της κατάστασης, ζητούν να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε ο δεύτερος καθ' ου, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά του σε καθημερινή βάση κατά τα αναφερόμενα στην αίτηση έτη, στα ποσά που αναφέρουν, να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται απ' αυτούς ποσοστό 50% για τους παραγωγούς και εκ του υπολοίπου 50% το 25% στους μουσικούς και το 25% στους τραγουδιστές, να υποχρεωθεί ο άνω καθ' ου να τους καταβάλει προσωρινά το ήμισυ των ως άνω ποσών, που ειδικά προσδιορίζουν και να υποχρεωθεί ο ίδιος να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε την άνω περίοδο. Η αίτηση με το παραπάνω περιεχόμενο και αιτήματα παραδεκτά φέρεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρ. 686 επ. ΚΠολΔ), είναι δε ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις του Ν.2121/1993 που προαναφέρθηκαν, καθώς και σε εκείνες των άρθρων 728 παρ. 1 περ. ζ', 729, 450 επ. και 731 ΚΠολΔ. Συνεπώς, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και στην ουσία.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων _____ του

και _____ του _____ στο ακροατήριο του

Δικαστηρίου και από όλα τα προσκομιζόμενα και επικαλούμενα έγγραφα, πιαθολογήθηκαν τα εξής : Οι αιτούντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συλλογικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του νόμου 2121/1993 και δη ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και ο τρίτος για τις δισκογραφικές εταιρίες – παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων ο καθορισμός, η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερομένου άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Σ' αυτούς έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, μουσικούς, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων για το σύνολο του ρεπερτορίου τους, νομιμοποιούμενοι κατά τεκμήριο να ενεργήσουν δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία των εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο της διαχείρισης τούτων, προσκομίζοντας τους πίνακες των μελών τους, εφόσον δηλώνουν ότι έχουν αυτή την εξουσία, ενώ ο καθ' ου δεν αποδεικνύει το αντίθετο του τεκμαιρόμενου τούτου γεγονότος. Στα πλαίσια των άνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεων συνέταξαν οι αιτούντες από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993) στο κοινό, με τη δημοσίευσή του σε τρεις εφημερίδες «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2.5.2003), «ΑΥΓΗ» (6.5.2003) και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2.5.2003), κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική δεν είναι απαραίτητη αλλά χρήσιμη για τη λειτουργία τους, όπως είναι τα εστιατόρια, καφεενεία κλπ., η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Έτσι για στεγασμένους χώρους μέχρι 50 τ.μ. η αμοιβή είναι 100 ευρώ, για στεγασμένους χώρους από 51-100 τ.μ. η αμοιβή είναι 150 ευρώ, για στεγασμένους χώρους από 101-200 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 200 ευρώ κ.ο.κ. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και ο δεύτερος των καθ' ων, ο οποίος διατηρεί κατάστημα στο οποίο χρησιμοποιεί καθημερινά μουσική, η οποία δεν είναι απαραίτητη αλλά χρήσιμη για τη λειτουργία του και δη για την ψυχαγωγία των πελατών

του. Ειδικότερα αυτός διατηρεί στην πόλη της Καστοριάς «
 με το διακριτικό τίτλο «
 », εμβαδού στεγασμένου χώρου 80 τ.μ. περίπου (διάρκεια
 λειτουργίας της επιχείρησης 8-12 μήνες, χειμώνα – καλοκαίρι). Παρότι λοιπόν
 ο δεύτερος των καθ' ων χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2004, 2005, 2006, 2007,
 2008, 2009 και 2010 το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αίτηση μουσικό
 ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερομένων μελών των
 αιτούντων και παρόλο που οχλήθηκε σχετικά από τους αιτούντες, μέχρι και
 την κατάθεση της αίτησης αδιαφόρησε σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης
 καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής. Με βάση τα
 παραπάνω, η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει ο δεύτερος των καθ'
 ων στους αιτούντες ετησίως για τη χρήση υλικών φορέων ήχου στο
 κατάστημά του κατά τα παραπάνω έτη πρέπει να καθοριστεί στο ποσό των
 184,50 ευρώ για κάθε έτος, συνυπολογιζομένου και του οφειλόμενου ΦΠΑ
 23% (ήτοι 150 ευρώ+34,50 ευρώ). Επομένως, το οφειλόμενο από τον
 δεύτερο των καθ' ων ποσό για τα παραπάνω έτη ανέρχεται στο συνολικό
 ποσό των (184,50 Χ 7 έτη) 1.291,50 ευρώ. Περαιτέρω πιθανολογείται ότι
 συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του μισού του
 ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εν λόγω εύλογης αμοιβής των
 δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων. Κατά συνέπεια πρέπει να γίνει δεκτή η
 αίτηση και ως ουσιαστικά βάσιμη, να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και
 ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει ο δεύτερος καθ' ου στους αιτούντες
 για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε αυτός στο κατάστημά του
 κατά τα έτη 2004 έως και 2010 στο παραπάνω ποσό, να καθοριστεί ως
 εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις
 αιτούντες ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους
 παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50% το 25% στους μουσικούς και το
 υπόλοιπο 25% στους τραγουδιστές και να υποχρεωθεί ο άνω καθ' ου να
 καταβάλει στους αιτούντες το ήμισυ από το πιο πάνω ποσό της εύλογης
 αμοιβής που αναλογεί σ' αυτούς και συγκεκριμένα το ποσό των (1291,50 / 2)
 645,75 ευρώ. Επίσης πρέπει να υποχρεωθεί ο ίδιος καθ' ου να προσκομίσει
 καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε
 κατά την άνω χρονική περίοδο. Τέλος, ο καθ' ου πρέπει να καταδικαστεί στα

δικαστικά έξοδα των αιτούντων, λόγω της ήττας του (άρθρ. 176 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ ως μη ασκηθείσα την αίτηση ως προς την τρίτη των καθ' ων.

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της πρώτης των καθ' ων και κατ' αντιμωλίαν των λοιπών διαδίκων

ΚΗΡΥΣΣΕΙ ματαιωμένη τη συζήτηση της υποθέσεως μεταξύ των αιτούντων και της πρώτης των καθ' ων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αίτηση ως προς τον δεύτερο των καθ' ων

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει ο δεύτερος των καθ' ων στους αιτούντες για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στο κατάστημά του κατά τα έτη 2004 έως και 2010 στο ποσό των εκατόν ογδόντα τεσσάρων ευρώ και πενήντα λεπτών (184,50 ευρώ) για κάθε έτος και συνολικά στο ποσό των χιλίων διακοσίων ενενήντα ενός ευρώ και πενήντα λεπτών (1291,50 ευρώ).

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις αιτούντες ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50% το 25% στους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% στους τραγουδιστές.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον δεύτερο των καθ' ων να καταβάλει προσωρινά στους αιτούντες το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που αναλογεί σ' αυτούς και συγκεκριμένα το ποσό των εξακοσίων σαράντα πέντε ευρώ και εβδομήντα πέντε λεπτών (645,75 ευρώ).

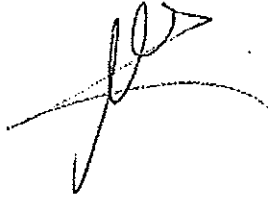
ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον δεύτερο των καθ' ων να προσκομίσει στους αιτούντες καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά την άνω χρονική περίοδο.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον δεύτερο των καθ' ων στα δικαστικά έξοδα των αιτούντων, τα οποία καθορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε, σε έκτακτη δημόσια

συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στην , στις 21 Δεκεμβρίου 2010, απόντων των διαδίκων, με την παρουσία του γραμματέως Αθανασίου Αθανασιάδη.

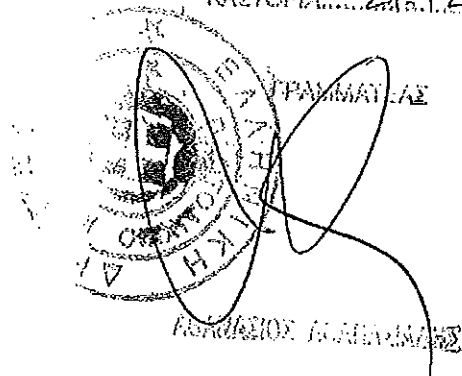
Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΑΝΤΙΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΩΦΑ... 21.12.2010

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΕΠΙΣΤΑΣΙΟΝ ΤΑΧΥΔΕΛΤΙΑΣ